

Πέτρος Θεοδωρίδης

Θα έχω υπάρξει

Ποιήματα που γράφτηκαν εν θερμώ στο διαδίκτυο

2022

Πέτρος Θεοδωρίδης

Θα έχω υπάρξει: ποιήματα που γράφτηκαν εν θερμώ στο διαδίκτυο

ISBN: 978-960-92448-1-7

© Πέτρος Θεοδωρίδης, Θεσσαλονίκη, 2022

Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος. All rights reserved.

e-mail: nnosferatos@gmail.com

Σχεδιασμός εξωφύλλου και εικονογράφηση: Κατερίνα Προκοπίου

Πέτρος Θεοδωρίδης

Θα έχω υπάρξει

ποιήματα που γράφτηκαν εν θερμώ στο διαδίκτυο

σκέτσα της Κατερίνας Τροκοπίου

Θεσσαλονίκη

2022

Βιβλία του ιδίου:

όνειρα, εφιάλτες, φαντασιώσεις
(δοκίμια, εκδόσεις ΕΝΕΚΕΝ, 2021)

από την Ουτοπία στη Νοσταλγία
(δοκίμια, εκδόσεις το βιβλίο, 2015)

ακόμα και η Αριάδνη ήταν ψέμα
(ποιητική συλλογή, εκδόσεις το βιβλίο, 2014)

όταν συναντηθούμε ξανά
(ποιητική συλλογή, εκδόσεις το βιβλίο, 2014)

η απατηλή υπόσχεση της αγάπης: πάθη, εαυτός, έθνος
(δοκίμια, εκδόσεις ΕΝΕΚΕΝ, 2012)

οι μεταμορφώσεις της ταυτότητας: έθνος, νεωτερικότητα, εθνικιστικός λόγος
(εκδόσεις Αντιγόνη, 2004)

Στον Παντελή

Περιεχόμενα

Υπάρχει πάντα γύρω μας μια ανεξερεύνητη ήπειρος	4
Ανοιγοκλείνουμε την καρδιά μας	5
Σιγά σιγά ανακαλύψαμε	6
Στη Γοργώ της αγάπης	7
Κάποιες φορές, τρυπώνουμε	8
Κάθε φορά που από τη μνήμη γαντζωνόμαστε	10
Καμιά φορά στα όνειρα νιώθω παγιδευμένος	11
Ξεχωρίζουμε τους ανθρώπους	13
Κομμάτια της καρδιάς	14
Μη σας ξεγελούν οι αναρτήσεις μου	15
Καμιά φορά πονάνε και τα δέντρα	16
Ακόμα κι ως ψευδαίσθηση δεν είναι λίγο	17
Σαν τη γυναίκα του Λωτ	18
Ο Μεσσίας και το πλήρωμα του Χρόνου	19
Το τέλος της Συντέλειας	20
Πάλι βρέχει	21
Θα έχω υπάρξει	22
Άνοιξη και Χειμώνας	23
Κάποιες φορές τον Ιούλιο	24
Τα δάκρυα του Χρόνου	25
Σιγά-σιγά συρρικνωθήκαμε	26
Αντίο Λένιν	27
Όμως, θεέ, λυπήσου τους αγγέλους	29
Μια αστραπή στον παράδεισο	30
Συνήθως πεθαίνουμε από θλίψη	31
Μου φαίνεται	32
Σαν Διογένης	33
Συμπληγάδες	34
Είναι η αγάπη σαν κερί	35
Είμαστε	36
Καλούμαστε κάποτε σε αποχαιρετισμό	37
Αχ! μεγαλόπρεπο, μικρούλι μου έθνος	39
Τουλάχιστον θα μείνουν τα ποιήματα	40

Υπάρχει πάντα γύρω μας μια ανεξερεύνητη ήπειρος

Στο θρόισμα των φύλλων, την άνοιξη,

τα βράδια,

διψούμε όπως πάντα για φιλιά και οι πληγές ανοίγουν....

υπάρχει γύρω μας μια θάλασσα,

γεμάτη ψάρια αλλά και τέρατα στα βάθη της.

Πόσο φοβάμαι μη πνίγεις, μωρό μου.

Υπάρχει μέσα μας ένα άλλο σύμπαν· οι πλανήτες του,

είναι ρευστοί, απόκοσμοι, μην τους εξερευνήσεις, θα χαθείς,

στις συμπληγάδες μέσα σου,

άσε

και που караδοκούν οι Ερινύες.

Ανοιγοκλείνουμε την καρδιά μας

μια καλωσορίζοντας το άπειρο,
μια καθώς κλεινόμαστε πάλι στο βάλτο μας.
Μια μέσα μια έξω,
μια με τα φαντάσματα και τις πληγές των παιδικών μας
χρόνων,
μια με τις προκλήσεις της παγκοσμιοποιημένης
νεωτερικότητας
μπαινοβγαίνοντας στον ρου του μεγάλου ποταμού,
άλλοτε παίζοντας με το χρόνο και τη φαντασίωση της αιώνιας
νεότητας,
άλλοτε με το πραγματικό του θανάτου που караδοκεί από
κάτω.
Έτσι που βυθιζόμαστε στην κινούμενη άμμο της κρίσης,
γερνώντας ολοταχώς
καθώς γλιστράμε στους πάγους της αιωνιότητας,
σαν ξεχασμένα, ξεκολλημένα άστρα που διασχίζουν το
διάστημα,
ανήμπορα να σταματήσουν την ατέρμονη αναζήτηση
ενός άλλου σύμπαντος λιγότερο αφιλόξενου,
μιας άλλης φανερωμένης ύπαρξης,
λιγότερο απάνθρωπα κοινότοπης
από τούτη εδώ τη μιζέρια
από αυτό το κλείσιμο του νου
από αυτήν τη θνητή επανάληψη
από αυτό το θλιβερό, καθημερινό σακάτεμα
το λίγο-λίγο,
την απώθηση, την τυραννία της στιγμής,
λιγότερο αιώνιας θνητότητας,
λιγότερο θνητής αιωνιότητας,
λιγότερο μονότονης επανάληψης,
λιγότερο βαρύγδουπα κοινότοπης.

Σιγά σιγά ανακαλύψαμε

μικρές σχισμές, κενά της μνήμης.

Τις εσωτερικές μας κρύπτες.

Εκεί που κρύβουμε τα μυστικά.

Στα στριψώματα του νου, στη φόδρα της καρδιάς.

Στα στριφνά μονοπάτια.

Στην ανεμόσκαλα.

Από όπου πάλι γκρεμοσακιστήκαμε

Σίσυφοι, όπως πάντα

μέσα στην άπειρη ματαιότητα της αγάπης.

Στη Γοργώ της αγάπης

Στους σπασμούς της επιθυμίας,
στα ξεσπάσματα γέλιου, χαράς ή τους καταρράχτες της θλίψης,
στα παράδοξα χαμόγελα που παραμένουν μετέωρα στο
ημίφως,
στο μετείκασμα της ηδονής,
στις αναμνήσεις,
σε όλα τα πρωινά που χάθηκαν,
στις παλιές θαμπές φωτογραφίες,
στα πρόσωπα που ξεθωριάζουν μες στη μνήμη, στον άνεμο,
στη φωτιά που σιγοκαίει μέσα μας,
στη Γοργώ της αγάπης.

Κάποιες φορές, τρυπώνουμε

μες στο κελί της θλίψης,
κι απολαμβάνουμε κρυφά τη μυρωδιά της τύψης,
ξύνουμε τις παλιές πληγές, σκαλίζουμε το τραύμα,
μάτια περιμένοντας να γίνει κάποιο θαύμα.

Πόσες φορές η λύπη μου, μου κόβει τη μυλιά,
και στο λαιμό τυλίγεται σαν να 'τανε θηλιά,
καρδιά μου εσύ, ανίκανη να γεννηθείς ξανά,
στης λύπης τα απόνερα ζητάς παρηγοριά.

Πόσες φορές αντίκρισα, με μάτια μου κλειστά,
τη λύπη, ολοζώντανη, με σάρκα και οστά,
να με κοιτά αλύπητη και πάλι να με κρίνει,
και τη χαρά στον ύπνο μου, κρυφά-κρυφά, να πίνει.

Ακηδία

Κάποιες στιγμές παρατηρώ τα αστέρια μου να πέφτουν
από το θόλο του ουρανού, φεγγάρι ξεκολλά.

Μια σκηνή τριγυρνά και τα πηγάδια ζέχνουν.

Καθώς εντός, απέμειναν λασπώδη τα νερά.

Κάποιες στιγμές σ' απορροφούν, εντός σου,
μαύρες τρύπες.

Του κόσμου σου το νόημα, ανόητα γλιστρά.

Ζωύφια παιδεύονται μες στων πορτών σου, σίτες.

Και νιώθεις να σε τυραννούν φαντάσματα οικτρά.

Κάποιες στιγμές μελαγχολώ και νιώθω ακηδία.

Σαν να μ' αδειάζει η ψυχή από κάθε δροσιά.

Σαν να κυλιέμαι σ' έρημο και κάτι σαν ναυτία.

Σε λάσπη να βυθίζομαι, σε βούρκου τα νερά.

Κάθε φορά που από τη μνήμη γαντζωνόμαστε

σαν κρεμασμένοι σ' ένα δέντρο του χειμώνα,
στα νύχια αυτού, του πλέον άσπλαχνου αιώνα,
μες στην ενδότερη μας ψίχα, βυθιζόμαστε.

Και μες στα μύχια, του νου και της καρδιάς,
στα παραμύθια του παππού και της γιαγιάς,
στην αγκαλιά και στο νανούρισμα της μάνας,
και στην ανάμνηση ενός φιλιού της Άννας.

Στη θαλπωρή των παιδικών μας χρόνων,
στην εφηβεία των ερωτικών μας πόνων,
μες στην ενδότερη αγάπη βυθιζόμαστε,
κάθε φορά,

που από τη μνήμη,
γαντζωνόμαστε.

Καμιά φορά στα όνειρα νιώθω παγιδευμένος

Καμιά φορά στα όνειρα μου έρχεται να κλάψω,
μα είναι το κλάμα άηχο, και ανήμπορος βουλιάζω
μες στο όνειρο που γίνεται σιγά-σιγά εφιάλτης.

Γιατί τα όνειρα

είναι συμπυκνωμένη αμαρτία,
είναι του ασυνείδητου η αρτηρία,
είναι οι σκέψεις μας που γίνονται κουβάρι,
είναι του είναι μας το άυλο κουφάρι,
είναι οι τρόμοι μας και είναι η αγάπη,
είναι η πιο βαθιά, ολοδική μας, αυταπάτη.

Έτσι,

καμιά φορά στα όνειρα νιώθω παγιδευμένος,

στου ασυνειδήτου τη ροή και σ' ένα δίχτυ

απ' όπου δεν υπάρχει σωτηρία,

κι είναι μαζί το τέλος και η αφετηρία.

Κι όταν βουλιάζω στ' όνειρο και νιώθω σαν να πέφτω

σ' ένα ατέλειωτο κενό,

ή να πετώ στον ουρανό, να διασχίζω σύννεφα,

ή

να γυρνώ στο παρελθόν, να γίνομαι μικρός,

και μες στα χόρτα της πατρικής αυλής να κρύβομαι και πάλι,

κοκκινισμένα κάρβουνα μες στο μαγκάλι,

η μυρωδιά του ποταμού,

το σπίτι που είχαμε πάνω στο δέντρο,

οι παιδικοί μου φίλοι,

και οι εικόνες αιχμηρές,

πού καταλήγουν των ζωών μας οι ροές;

Ποιό συντριβάνι θα μας πετάξει σαν νερό;

Θυμάμαι το ποτάμι καθαρό

και η ευτυχία με τραβάει απ' το μανίκι,

νιώθω μαχαίρι μέσα στου όνειρου τη θήκη,
και ξυπνώ,
λουσμένος στον ιδρώτα,
όπως και πρώτα,
όπως και πρώτα.

Ξεχωρίζουμε τους ανθρώπους

σ' εκείνους που μας πλήγωσαν και σ' εκείνους που πληγώσαμε,
σ' εκείνους που αγαπήσαμε,
στους άλλους που μας ρουφιάνεψαν,
στους κλέφτες,
στους αλήτες,
στις γυναίκες που μας κατασπάραξαν,
στους άνδρες (δίποδα-φαλλούς),
στους αχάριστους,
σ' εκείνους που ορκίστηκαν πως πάντα θα ναι δίπλα σου και σε
ξέχασαν αμέσως.
Στους χαμερπείς,
στους άλλους που υποψιάζεσαι πως είχανε πολλά να πουν, μα
που περνάνε τη ζωή τους
σιωπηλά, σαν ψάρια.
Στα παιδιά που χάνονται μες στο πελώριο κενό.
Σε σένα,
σε μένα,
Εσύ.
Εγώ.
Σιωπή.

Κομμάτια της καρδιάς

αφήνουμε,
στ' άδεια πιατάκια του καφέ,
τα σωθικά,
τα μάτια,
και ύστερα,
την τελευταία φορεσιά:
αφήνουμε
το σώμα μας,
μένουμε μόνοι,
τυφλοί, γυμνοί,
με την ψυχή μας,
στα καφενεία τα παλιά,
που έχουν απομείνει.

Μη σας ξεγελούν οι αναρτήσεις μου

είναι τα δόντια μου που πέφτουν ένα-ένα,
είναι τα χρόνια μου, που γίνονται πια ξένα,
είναι οι πίκρες μου που γίνονται κουβάρια,
είναι όσα χάσαμε σιγά-σιγά στα ζάρια,
είναι της νιότης οι σβησμένες αυταπάτες,
είναι κι οι μνήμες μου, σαν το ψωμί, αφράτες.

Μην κοροϊδεύετε τις αναρτήσεις μου,
είναι μονάχα ένα κομμάτι της ψυχής μου,
και το λυκόφως της μικρής ζωής μου,
είναι τ' απόνερα αναπνοής μου.

Κι όταν εισπνέετε

αυτό που βγάζω κάθε τόσο από τη μύτη,
αχ! σπλαχνιστείτε με κι εμένα τον αλήτη.

(σε ένα σταυρόλεξο για έναν μόνο, λύτη)

Καμιά φορά πονάνε και τα δέντρα

όταν σκαλίζουμε στον κορμό τους, τα αρχικά μιας αγάπης.

Τα δέντρα ξέρουν

όσα δεν τολμάμε καν να φοβηθούμε.

Κάποτε ήσαν κι αυτά θνητά,

μα οι θεοί τα λυπήθηκαν,

και τώρα πονάνε και πεθαίνουν, μα όχι τόσο σπαραχτικά.

Καμιά φορά καίγονται.

Ακόμα και τότε μένουν σιωπηλά, είναι περήφανα.

Μόνο καμιά φορά,

καθώς υψώνονται

στον ουρανό και κρυφοβλέπουν,

την ουτοπία από κοντά,

δακρύζουν.

Ναι, τα δέντρα και αυτά πονάνε,

δεν λιώνουν απ' τον πόνο όπως εμείς,

εμείς κλαίμε γοερά κι αυτά δακρύζουν,

εμείς γελάμε και αυτά χαμογελούν·

όμως,

τις νύχτες του καλοκαιριού,

ακόμα και τα δέντρα ερωτεύονται

και τα ακούς ν' αναστενάζουν

από ανήμπορη αγάπη.

Ναι... καμιά φορά πονάνε και τα δέντρα.

Ακόμα κι ως ψευδαίσθηση δεν είναι λίγο

Αφού λοιπόν υποχώρησε ο Κρέοντας
και η Αντιγόνη έθαψε τον αδελφό της,
αναριγήσαμε όλοι οι θεατές από συγκίνηση.
Νίκη, αναφωνήσαμε, νίκη!

Επιτέλους κι ένα Χάπι Εντ.

Φτάνει τόσο κακό στις τραγωδίες,
λίγη χαρά, μωρέ και λίγη λύτρωση,
και ο Χορός σιγοτραγούδησε μαζί μας.

Έτσι, σιγά-σιγά και ανακουφισμένοι,
ξαναγυρίσαμε στις παλιές καλές συνήθειες,
στον εξοστρακισμό και στη δημαγωγία,
στις νερωμένες οινοποσίες στα συμπόσια,
και, που και που, καμιά καταδίκη σε θάνατο,
όσων εισάγουν καινά δαιμόνια στην αγορά.
Έστω για μια φορά νικήσαμε τον Κρέοντα:
ακόμα κι ως ψευδαίσθηση δεν είναι λίγο.

Σαν τη γυναίκα του Λωτ

Προχωρούσαμε αλύγιστοι,
σαν νευρόσπαστα προς την πόλη των Γομόρρων.
Χωρίς καν να προσέξουμε,
πως το βήμα μας ήταν σημειωτόν
και πως είχαμε γίνει ήδη στήλη άλατος,
επειδή κοιτάξαμε πίσω,
σαν τη γυναίκα του Λωτ.

Ο Μεσσίας και το πλήρωμα του Χρόνου

Ο Μεσσίας ήρθε, όμως αυτοί δεν ήταν εκεί.

Ο Μεσσίας ήρθε, αλλά τον προσπέρασαν.

Ο Μεσσίας ήρθε, όμως το μυαλό τους ήταν άλλου.

Ήταν απορροφημένοι με την κατανάλωση της εικόνας τους,
είχαν βουλιάξει στη λίμνη του ναρκισσισμού τους.

Το τέλος της Συντέλειας

Έτσι πορεύτηκαν
σε μια ατέρμονη επανάληψη,
προς τη συντέλεια του κόσμου,
συγκλονισμένοι από χιλιαστικά οράματα,
βαστώντας εικόνες της Παναγίας και σταυρούς,
και κομποσκοίνια να μετρούν τις αμαρτίες τους.

«Μετανοείτε».

Προς νέες σταυροφορίες, θυσίες και μάταιες εξεγέρσεις,
χτυπώντας το κεφάλι τους, ξανά και ξανά, στον τοίχο του
πραγματικού
χωρίς να ξέρουν βέβαια,
πως η συντέλεια είχε ήδη επέλθει,
και αυτή η επανάληψη που ζούσαν,
ήταν η Κόλαση τους.

Πάλι βρέχει

Είναι καιρός που ήθελα, να γράψω ένα ποίημα.
Γ' αυτό που, μέσα απ' τη καρδιά, πάει να ξεσπάσει, κύμα.

Τη μέσα φουσκοθαλασσιά, τη μέσα φάλαινα μου,
που ξεφυσά σαν Μόμπι Ντικ, μέσα απ' τα σωθικά μου.

Είναι καιρός που ήθελα, ψυχή μου να σε κλάψω,
ν' ανοίξω τάφο στην αυλή, τη θλίψη μου να θάψω.

Και σαν καπνός να ανυψωθώ, σαν ποταμός που ρέει,
και στο καντήλι της μαμάς, να ανάψω, φως που καίει.

Πάει καιρός, ψυχούλα μου, που σ' είχα πια ξεχάσει,
και τα χαρτιά μου έπαιξα και τα 'χω όλα χάσει.

Τώρα, καρδιά μου πάλλεσαι και θες να φτερουγίσεις,
όμως τα χρόνια πέρασαν και, ξέρεις, θα ραγίσεις.

Τώρα, καρδιά, ανήμπορη, στέκεις ξεγυμνωμένη,
στη χώρα αυτή, τη μαγική που 'ναι βαθιά θλιμμένη.

Κι από μακριά, σαν όνειρο, ο εαυτός μου, φεύγει,
τρέχει η σκιά μου μακριά, σαν να με αποφεύγει.

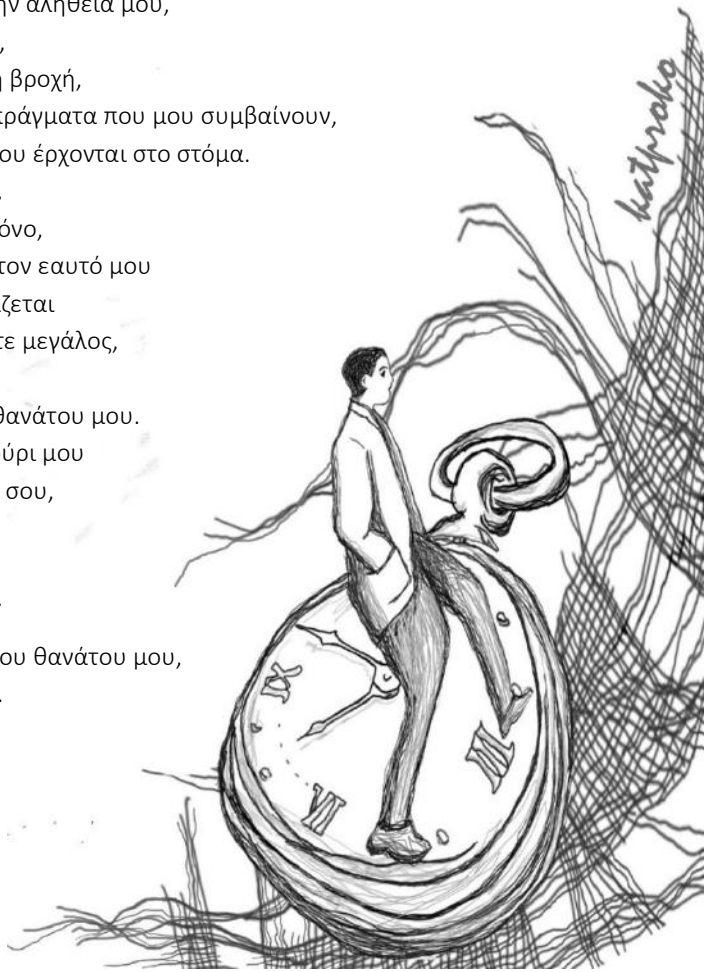
Κι ένα παιδί, μικρούτσικο, βλέπω ξανά να τρέχει.
Κι ανοίξανε οι ουρανοί, και μέσα, πάλι βρέχει.

Θα έχω υπάρξει

Αντικρίζοντας το παρόν εκ των υστέρων,
σε έναν αναδρομικό τόπο,
ως ένα άστρο όπως χιλιάδες άλλα,
ατενίζοντας,
θεώμενος,
το παρελθόν του παρόντος μου.
Δίνοντας νόημα,
μες στον λαβύρινθο διαδρομών,
στην επανάληψη λαθών,
στη λήθη και στην αλήθεια μου,
στις αναμνήσεις,
στην ανοιξιάτικη βροχή,
στα ανεξήγητα πράγματα που μου συμβαίνουν,
στα λόγια που μου έρχονται στο στόμα.
Θα έχω υπάρξει,
ανάποδα στο χρόνο,
ξαναβλέποντας τον εαυτό μου
να πολλαπλασιάζεται
πότε μικρός, πότε μεγάλος,
πότε,
στη στιγμή του θανάτου μου.
Στο νεκρικό κιβούρι μου
μέσα στη σάρκα σου,
ενσαρκωμένος.

Θα έχω υπάρξει.

Ίσως τη στιγμή του θανάτου μου,
ίσως αργότερα...

Άνοιξη και Χειμώνας

Συνήθως προτιμάμε την Άνοιξη,
με τα λουλούδια και τ' αερικά,
τη γύρη των μελισσών
και τις παπαρούνες
να κοκκινίζουνε σαν μάγουλα.

Καμιά φορά όμως, προτιμώ τον Χειμώνα,
γιατί είναι πιο ειλικρινής,
μες στη συγνή του παγερότητα,
ωμός,
σαν ένα κομμάτι κρέας,
στο ψυγείο του χασάπη.

Ύστερα πάλι ξεγελιέμαι από την Άνοιξη.

Κάποιες φορές τον Ιούλιο

περπατάμε βραδύ στις ζεστές λεωφόρους της άδειας πόλης,
βαστώντας στα χεριά, μόνη την ψυχή μας,
προσεχτικά μη σπάσει,
την ακουμπάμε στους σταθμούς των τρένων,
την ανεβάζουμε στα λεωφορεία,
την ανεμίζουμε σαν σημαία,
την απιθώνουμε καταγής.
Είναι η δική μας η ψυχή, αλλά δεν είναι μόνο δική μας,
η ψυχή μας έχει τη δική της ζωή,
είναι ψυχή μας και ψυχή της.
Όταν λοιπόν, την ακουμπάμε καταγής,
Εξαφανίζεται.
Πάει εκεί που πάνε οι ψυχές όλων μας
όταν εμείς κοιμόμαστε.
Εκεί πήγε και τώρα,
σαν το ρόδι που χάθηκε,
σαν ένα μισοξεχασμένο όνειρο,
σαν ένας κόμπος στο λαιμό που λησμονήθηκε,
σαν μια μεσονύχτια αγάπη.

Καμιά φορά τον Ιούλιο,
διπλώνουμε την ψυχή μας σαν χάρτινη βαρκούλα,
και την αφήνουμε να πλεύσει στη λιωμένη ασφαλτο,
υστέρα
την καταβροχθίζει το κατράμι.

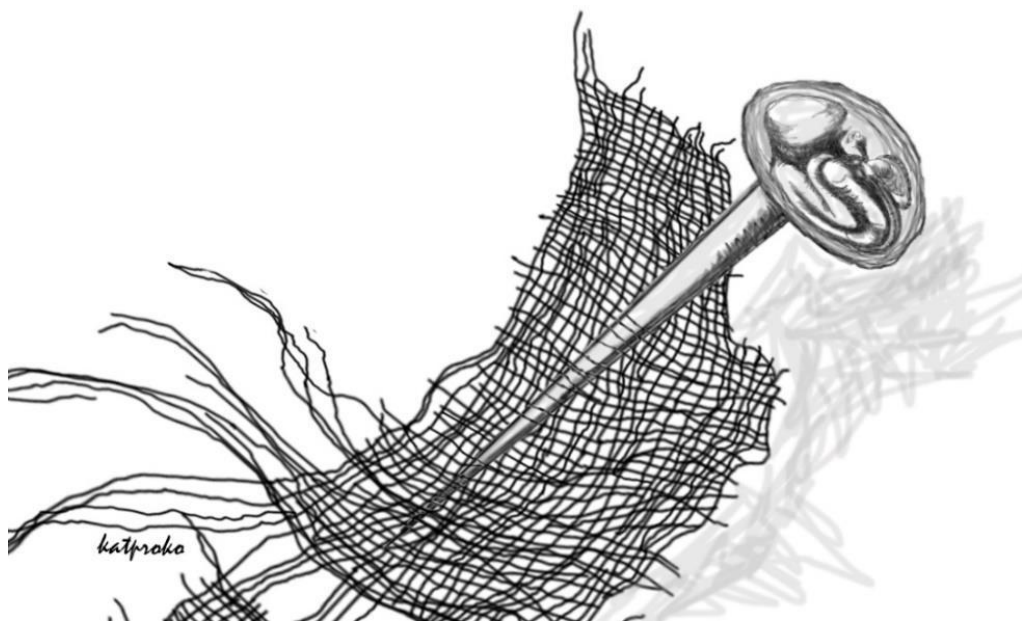
Τα δάκρυα του Χρόνου

κάτι παμπάλαιες κορνίζες,
θαμπές φωτογραφίες,
φθηνά κουρελάκια,
που γίνονται έρμια του ανέμου,
πότε εδώ, πότε εκεί, πετώντας
παρά τη θέληση τους,
και στο τέλος,
αργά,
προσγειώνονται
στους σκουπιδότοπους του παρόντος, στα αποξηραμένα
πηγάδια,
στις στοές των ορυχείων,
στα σπλάχνα του κόσμου.

Κάτι ανήμπορα αποκαΐδια,
από φωτιές του πόθου, από δάση που κάηκαν,
που μας παρέσυρε ο άνεμος, χιλιάδες χιλιόμετρα,
και τώρα πάλι πέφτουμε στη Γη,
σαν στάχτη.
Είμαστε τα δάκρυα του Χρόνου.

Σιγά-σιγά συρρικνωθήκαμε

χωράμε στο κεφάλι μιας καρφίτσας,
μικροί, πολύ μικροί και μπουσουλώντας,
μωρά, σε μια ανάποδη ροή του χρόνου,
να ξαναμπούμε στη μήτρα,
έμβρυα πάλι και να κοιμηθούμε,
Μες στο κουκούλι της μαμάς που είναι η μήμη.

Αντίο Λένιν

Ήρθε η ώρα να πω κι εγώ
ένα γκουντ μπάι στον δικό μου Λένιν.
Της εφηβείας μου της κατασπαραγμένης.
Σε 'κείνα τα άσπλαχνα τα χρόνια του εβδομήντα,
ατέλειωτης πίκρας, ατενίζοντας τον κόσμο μέσα από την
στενόκαρδη Ελλάδα
των παπάδων, της λέσχης αξιωματικών, της χούντας
των Εσατζήδων και του -με την ψιλή- κουρέματος
Ελλάδα του μπούλινγκ και των ηλίθιων ασειών.
Ύστερα, Μεταπολίτευση και αλλαγή γραμμής, αμπέχονα και
τζάκετ.
Και δώσου Λένιν, Μάο και το γράμμα του Ζαχαριάδη.
Από το Σοργκούτ της Σιβηρίας,
(τον είδα στο θέατρο προχθές τον Ζαχαριάδη -αχ, αυτός
παρέμεινε ίδιος-
με τη βραδιά του θανάτου του, εμείς πόσο αλλάξαμε. Αχ, πόσο.
Σα μαδημένοι από το χρόνο).
Θυμάμαι τον Γιάννη και εκείνη την πορεία του Πολυτεχνείου,
όταν σκοτώθηκε ο Κουμής και η Κανελλοπούλου.
Ύστερα,
βρέθηκα αίφνης στην ονειρεμένη Φλωρεντία.
Γαλάζια μου φαντάσματα στις καμινάδες.
Είμαστε εκείνες οι μακρόσυρτες φωνές που διασχίζουν τις
δεκαετίες.
Μια κραυγή που έρχεται από τα ογδόντα.
Μία άλλη όταν έπεσε το Τείχος.
Είμαστε κάτι εύθραυστα ποτήρια που τρέμουν με κάθε σεισμό
της ιστορίας.
Τα χρόνια που πέρασαν είναι σαν στοίβες βιβλία: μία για κάθε
δεκαετία.

Καμιά φορά νιώθω να με καταπίνει ο δικός μου κόμπος.
Το ξέρω ότι δεν μπορούμε να γυρίσουμε πίσω: ποτέ δεν
μπορούσαμε.
Είμαστε εκείνα τα αποκαμωμένα στάχυα που λυγίζουν ενώ δεν
τα φυσάει κανένας άνεμος.
Είμαστε
εκείνα τα τοπία του Βαν Γκογκ που λάμπουν κατακίτρινα,
σαν κάτι έντομα αιχμάλωτα στο κεχριμπάρι.
Εκατομμύρια ασάλευτα χρόνια είμαστε.
Κάτι ρομπότ που ταξιδεύουν στους πάγους.
Μέσα σε ξεχασμένα για αιώνες διαστημόπλοια.
Κι εγώ,
σαν μπάλα κανονιού εκσφενδονίστηκα
σε μια στιγμή αιωνιότητας.
Μες στο δικό σου Άπειρο.
Αντίο πάλι Λένιν
κι εσείς Μικροί μου άνθρωποι,
της εφηβείας μου που δεν λέει να τελειώσει μισό αιώνα τώρα.
Είμαστε Σίσυφοι που λέμε διαρκώς “αντίο”.

Αντίο Λένιν.

Όμως, θεέ, λυπήσου τους αγγέλους

Καμιά φορά, ανοιγοκλείνουν τα φτερά τους,
σαν πεταλούδες που τις 'πιάσαν στην απόχη,
και λιώνουν σαν κερί μες στην πυρά τους,
ανήμποροι να πούνε ένα όχι.

Όμως θεέ, λυπήσου τους αγγέλους,
παγιδευμένους μες στη λάσπη αυτού του έλους.

Θολές, φευγαλέες εικόνες

Κι όμως,
μόνο η γυναίκα υπάρχει,
ο άνδρας είναι το όνειρο μιας γυναίκας που κοιμάται.
Το σύμπαν όλο,
είναι ένα -ακόμα- αγέννητο μωρό,
μες στη κοιλιά μιας θεάς γυναίκας,
κι εμείς είμαστε θολές, φευγαλέες εικόνες
σε θέατρο σκιών.

Μια αστραπή στον παράδεισο

..εκείνα τα άστρα που, λίγο πριν να σβήσουν στέλνουν το τελευταίο τους φως ελπίζοντας πως θα τους δούνε εκατομμύρια χρόνια αργότερα.

..κάτι ξεχασμένες πυγολαμπίδες το χειμώνα που τρεμοσβήνουν, παλεύοντας με το κρύο (χωμένες μες στις φυλλωσιές και στους θάμνους και στην ομίχλη).

..κάτι ασπόνδυλα όντα που χώνονται μες στα κοχύλια τους κι εκκρίνουν βλέννα απ' το φόβο.

..οι σχοινοβάτες της αγάπης που ξεψυχούν ανάμεσα στις μνήμες και τις ελπίδες και το σκοτάδι.

Είμαστε μια αστραπή στον παράδεισο.

Συνήθως πεθαίνουμε από θλίψη

τα άνδρα καλοκαίρια,
ή με τις βροχές και τη μελαγχολία του φθινοπώρου.
Καμιά φορά όμως πεθαίνουμε από αγάπη,
ή μάλλον μας πεθαίνει η αγάπη.

Κλωτσώντας την κοιλιά μας,
πυροβολώντας μας, χίλιες φορές, στο στήθος,
πυρπολώντας το κορμί μας.

Κι ας είναι Φθινόπωρο,
κι ας έρχεται ο πλέον άχαρος Χειμώνας.

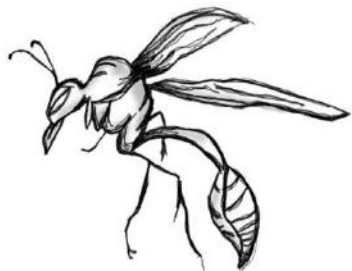
Μου φαίνεται

ότι ακούω ακόμα,
τους πελαργούς να πετάνε,
πελώριες σφίγγες πάνω απ' τα κεφάλια μας,
και να κουνιάζουν στα τηλεγραφόξυλα.
Και να 'ναι σούρουπο του φθινοπώρου.

Νομίζω πως ακόμα τρέχω,
μικρό παιδί, χαμένο στα σύνορα του χωριού μου,
ανάμεσα σε αγελάδες και σε κάρα,
ακολουθώντας το κάλεσμα του χρόνου·
όνειρο μες στην ομίχλη, η παιδική μου ηλικία,
και μια αίσθηση χαμένης ευτυχίας,
καθώς γλιστρούσε το ποδήλατο μου,
ανάποδα στα χρόνια του εξήντα.

Να με κοιτούν οι πελαργοί χωμένοι στις φωλιές τους,
να είναι ασημένιο απόγευμα,
κι εγώ να παίζω μόνος στην πλατεία.

Και να αναδύονται, φαντάσματα,
οι φίλοι της παιδικής μου ηλικίας
και να μου ψιθυρίζουν οι φωνές.
Και στον ουρανό να πλέουν σμήνη, οι κάργιες.

Σαν Διογένης

Κάποιες φορές, φαντάσματα, γλιστράμε μες στους τοίχους.
Άυπνα μάτια και πληγές, ορθάνοιχτα αυτιά.
Κι αφήνουμε στον άνεμο, για ίχνη μας, τους στίχους,
πριν μας κοπεί, για τα καλά, η μύχια μας μιλιά.

Κάποιες φορές, ο πόνος μας γίνεται σαν μαχαίρι,
που ψάχνει στήθος να χωθεί, να μπήξει μαχαιριά,
στον ουρανό που πέφτουμε, ξεκολλημένο αστέρι
κι αιμορραγεί κατάστηθα, η δόλια μας καρδιά.

Κάποιες φορές, το τραύμα μου, πεινάει σαν λιοντάρι,
που στη Σαβάνα τριγυρνά γυρεύοντας σφαγή,
και τότε πάλι έντρομος, χώνομαι στο πιθάρι,
σαν Διογένης Κυνικός, που ψάχνει να κρυφτεί.

Συμπληγάδες

Καμιά φορά, όταν βαδίζουμε,
παραπατάμε και λυγίζουμε,

καμιά φορά, τα πόδια σπάμε,
όταν δεν ξέρουμε που πάμε.

Πολλές φορές,
χάνω τον βηματισμό μου,
αναπολώ και κοντοστέκομαι,
στην άκρη των γκρεμών μου.

Εκεί παρατηρώ την όψη της Μέδουσας,
που έβαλε στην ασπίδα του ο Περσέας,
ελπίζοντας πως θα πετρώσω, μάτια.

(Αυτή είναι η μοίρα μου· να παραμένω ζωντανός και να ακούω
με αβούλωτα αυτιά τις Σειρήνες μου,
καθώς περνάμε μέσα από τις Συμπληγάδες).

Είναι η αγάπη σαν κερι

σταλαγματιές αφήνει,
μια αυταπάτη μέσα μας, οσμή από παραφίνη,

είναι ο χτύπος της καρδιάς, το αίμα που κυλάει,
ο μέσα μας Μινώταυρος, το κύμα που ξεσπάει,

το τρυφερό το νούφαρο, στη λίμνη όταν κλείνει,
είναι η λάμψη η πονηρή που αφήνει η Σελήνη,

είναι οι κόρες των ματιών, που έξαφνα ανάβουν.
κομμάτια από ύφασμα, που οι ψυχές μας ράβουν,

είναι που ξεκολλήσανε, του ουρανού τα άστρα,
τα απλωμένα ρούχα μας, στου κόσμου μας την πάστρα,

είναι αυτό που ανοίγεται, μες στο πεπερασμένο,
ό,τι σηκώνεται ορθό, στον κόσμο τον πεσμένο,

είναι σαν αίφνης, συναντάς, βροχή τα πεφταστέρια,
και νιώθεις μέσα, έκθαμβος και τη χαρά σου πλέρια,

είναι που επιστρέφουμε στα παιδικά μας χρόνια,
και νιώθουμε, για μια στιγμή, πως ζήσαμε αιώνια.

Είμαστε

κάτι όνειρα ερωτικά
που δεν πρόλαβαν να εκπληρωθούν.

Κάτι στάχια
που έσπασαν στο φύσημα του ανέμου.

Κάτι φτερά
που δεν έμαθαν ποτέ να πετάνε.

Είμαστε κάτι θάνατοι
ανολοκλήρωτοι ..

Καλούμαστε κάποτε σε αποχαιρετισμό

των φαντασμάτων μας, των μύθων και της μνήμης,
προσαρμοστείτε -λένε- πάνε πια αυτά.

Βυθιστείτε στο παρόν, στο κελάηδημα των πουλιών, στην
εξοχή, στη γαλήνη,

στο Τρούμαν Σόου όπου σας κλείσαμε.

Βολευτείτε!

Στις αναπαυτικές καρέκλες-λαιμητόμους, στις τεράστιες τούρτες
παγωτού,

στην ασυνάρτητη μας φαντασίωση.

Ακολουθείτε τον κανόνα: ούτε δεξιά ούτε αριστερά. Κεφαλαί
μπροστά.

Και κλείστε τα μάτια σε μέλλον και παρόν.

Βαθιά αναπνοή.

Τραγουδήστε μαζί: η Ελλάδα πότε δεν πεθαίνει, δεν τη σκιάζει
φοβέρα καμιά ..

Ανάπαυση. Προσοχή!!!!

Εμπρός μαρς!! Και σ' αυτό το ταξίδι,

που δεν τελειώνει, δεν μπορεί να τελειώσει.

Σημειωτόν!!! Στην κινούμενη άμμο.

Ποδοπατήστε το χρόνο.

Λιώστε τον με τις μπότες σας.

Και μην ξεχνάτε.

Μας χρωστάτε μια πελώρια συγγνώμη.

Γιατί υπάρχουνε!

Γιατί δεν είστε όπως εμείς!

Γιατί θυμάστε!

Γιατί δεν πιστεύετε στον κανόνα.

Γιατί σας πιάνει τρέλα.

Γιατί μουγκρίζετε στα ξαφνικά από τον πόνο.

Γιατί δεν αποκηρύσσετε τους μύθους σας.

Αποχαιρετώ λοιπόν,

έτσι κι αλλιώς όλα είναι αποχαιρετισμός.

Όπως η εκπνοή,

όπως και το κουβάρι της μνήμης και της λήθης.

Αχ! μεγαλόπρεπο, μικρούλι μου έθνος

Έτσι, αφέθηκα να κυλήσουνε τα χρόνια,
ξέπνοος σε μία πολυθρόνα,
αναδεύοντας μνήμες,
αναμασώντας τα μεγάλα λόγια.

Πού διάολο πήγαν τόσοι αιώνες ιστορίας;

αχ! μεγαλόπρεπο, μικρούλι μου έθνος,
σε πόσα bytes σε συμπίεσαν;
και τόσες χιλιετίες ιστορίας,
πώς πνίγηκαν σε μια κουταλιά νερό;

Τουλάχιστον θα μείνουν τα ποιήματα

Μαζί με τα ελάχιστα: ένα σωσίβιο, μια τίγρη, μια σχεδία,
λίγο νερό και τα συντρίμμια μας.

Και η αγάπη;

Α, ναι,

και η αγάπη.

Καίτηροκα

ISBN 978-960-92448-1-7